

תת"ע 7308/05/20 - מדינת ישראל נגד לוי ליבוביץ טל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7308-05-20 מדינת ישראל נ' לוי ליבוביץ טל
תיק חיצוני: 90513711425

בפני	כבוד השופטת מיכל דויד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	לוי ליבוביץ טל
	ע"י ב"כ עו"ד תומר גונן, עו"ד יוסי יעקובי, עו"ד כפיר דור
	ועו"ד ערן בר אור

החלטה

לפניי בקשה לדחיית דיון ההוכחות הקבוע ליום 23.9.20, וקביעת דיון תזכורת תחתיו, לאחר יום 29.10.20, לנוכח מינויו של הרכב מורחב של שופטים בתת"ע 9804-05-20 במחוז דרום.

הרקע לבקשה

1. בתאריך 10.08.19, צולם רכבה של הנאשמת באמצעות מערכת א'3 (להלן: "המערכת"), כאשר יוחסה לה מהירות של 125 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת לא תעלה על 90 קמ"ש.
2. בדיון שהתקיים ביום 22.06.20, כפרה הנאשמת במיוחס לה, וכן באמינות המערכת, באמצעות באי כוחה, תוך שהוגשה הודעת כפירה מפורטת בכתב. בהתאם, נקבע מועד לשמיעת ראיות ליום 12.08.20.
3. ביום 04.08.20, הוגשה בקשה מטעם ב"כ הנאשמת, במסגרתה ביקש מן המאשימה להודיע מי מעדי התביעה צפוי להופיע לדיון. ניתנה למאשימה האפשרות להגיב למבוקש עד ליום שלמחרת.
4. ביום 05.08.20 הוגשה מטעם המאשימה בקשה לדחיית מועד ההוכחות, וזאת עד לקבלת החלטה שיפוטית בבקשה שהוגשה על ידה במסגרת תת"ע 9804-05-20, לקביעת הרכב שופטים מורחב, לפי סעיף 47 לחוק בתי המשפט. במסגרת הבקשה נטען, כי סוגית אמינות ותקינות מערכת אכיפת מהירות אלקטרונית - א'3 היא סוגיה עקרונית, בעלת עניין ציבורי רב והשלכה רוחבית על כלל בתי המשפט לתעבורה בארץ, ועל כן מן הראוי שהדיון בסוגיה יהא בפני הרכב שופטים מורחב.
5. ב"כ הנאשמת התנגד לבקשה, וטען, בין היתר, כי התכונן לדיון ההוכחות בתיק מזה זמן רב, וכי דחיית

הדיון ואי ברור עניינה של הנאשמת יגרום לעינוי דין משמעותי בעניינה, תוך שהוא מציין כי במידה והמאשימה סבורה כי על הנאשמת להמתין להליך אחר, יסכים לביטולו של כתב האישום ללא צו להוצאות.

6. בהחלטתי מיום 06.08.20 דחיתי את הבקשה, בצייני כי המאשימה הייתה מודעת לכך שהבקשה לקביעת מותב תלתא הוגשה עוד ביום 02.07.20 במחוז דרום, אך חרף זאת, בחרה להגיש את הבקשה ביום 05.08.20, וכשבוע טרם מועד דיון ההוכחות.

7. לפיכך, לנוכח העובדה כי עיתוי הגשת הבקשה דאז מצוי בדיסוננס עם החשיבות המתוארת בה, וקבלתה בשלב זה של ההליך תגרום עוול לנאשמת, אשר לחובתה דו"ח מהירות מסוג ברירת משפט, ואשר חפצה לנסות ולהוכיח חפותה בבית המשפט, שלו הסמכות המקומית והעניינית לדון בעניינה, ותוך זמן סביר, מבלי שייגרם לה עינוי דין, קבעתי כי מועד הדיון יוותר על כנו.

8. ביום 09.08.20 הגישה המאשימה לנשיא בתי משפט השלום במחוז חיפה, כבוד השופט א. סלאמה, בקשה לקביעת הרכב תלתא בתיק שבנדון.

9. בהחלטתו של כבוד הנשיא א. סלאמה מיום 11.08.20 נדחתה הבקשה, בשים לב לכך שבקשה דומה לקביעת הרכב תלתא הוגשה לפני למעלה מחודש בתיק המתנהל במחוז דרום, וטרם הוכרעה שם.

בהתאם לכך, התקיים דיון ההוכחות בתיק ביום 12.08.20, במהלכו נשמעו עדי תביעה. בסיום הדיון, נקבע מועד להמשך פרשת התביעה, ליום 23.09.20.

10. ב"כ הנאשמת הגיש בקשה להורות למאשימה להודיע מיהם העדים הצפויים להעיד במועד ההוכחות שנקבע ליום 23.9.20, או אז הגישה המאשימה את הבקשה דנן, לביטול מועד ההוכחות, וזאת לאור החלטת כבוד הנשיא אלון גבזון, מיום 12.08.20 במסגרת תת"ע 9804-05-20, לקיום הדיון בהרכב מורחב.

טענות הצדדים

טענות המאשימה

11. לטענת המאשימה, בפתח דיון ההוכחות שהתנהל לפניי, הצהיר לפרוטוקול כי באם תתקבל עתירת המאשימה להרכב מורחב ע"י כב' הנשיא א' גבזון במחוז דרום, תעתור המאשימה לדחיית המשך הליך ההוכחות.

12. מאחר שבאותו יום, בסיום דיון ההוכחות, ניתנה החלטתו של כבוד הנשיא א. גבזון במסגרת תת"ע 9804-05-20, אשר קיבל את בקשת המאשימה, וקבע כי הדיון בתיק יישמע בפני הרכב שופטים מורחב כשאלה עקרונית, הוגשה הבקשה דנן.

13. לטענת המאשימה, האינטרס הציבורי מחייב התווית מדיניות משפטית אחידה בכלל בתי המשפט לתעבורה בארץ בסוגית מערכת א'3, וראוי כי החלטה בסוגיה זו תתקבל בהרכב מורחב, שידון באופן מאוחד במלוא הסוגיות העובדתיות והמשפטיות הרלוונטיות למערכת.

14. המאשימה הוסיפה וטענה, כי הליך שכזה יביא להגברת אמון הציבור במערכת המשפט והאכיפה, יוביל לחסכון במשאבים וחסכון בזמן שיפוטי יקר, וכי אי קבלת הבקשה ישמוט את הקרקע מתחת לתכלית סעיף

47 לחוק בתי המשפט, אשר נותן לנשיא מחוז סמכות לקביעת הרכב מורחב בסוגיה עקרונית ומרכזית, כפי שנקבע בסוגיה דנן.

15. עוד טענה המאשימה, כי ביום 18.08.20 נתן כב' השופט הבכיר אלון אופיר החלטה במסגרת תת"ע 9399-05-20, אף הוא בסוגיית עבירת מהירות שנאכפה ע"י מערכת א'3, והורה כי תיק זה יצורף לתיק העקרוני תת"ע 9804-05-20.

16. המאשימה הוסיפה וציינה כי הגישה בקשה לצירוף תיקים נוספים ממחוז דרום (בימ"ש באשדוד) וכי בכוונתה להגיש בקשה דומה לדחיית מועדי דיוני ההוכחות בהם נשמעה כפירה באמינות המערכת, ביתר בתי המשפט לתעבורה בארץ, וזאת עד להכרעת הרכב השופטים בתיק העקרוני.

17. בנוסף, טענה המאשימה כי דחיית הבקשה והמשך ניהול ההליך בפני מותב זה עלול להביא למצב של החלטות שיפוטיות וקביעות עובדתיות סותרות לקביעת הרכב השופטים המורחב, כאשר ניהול ההליך אחד יסרב ויקשה על ניהול ההליך האחר.

18. עוד הפנתה המאשימה להחלטת כבוד הנשיא א. גבזון לפיה "לא מן הנמנע כי תיקים דומים נוספים יצורפו לשלב שמיעת ההוכחות, ככל שהשאלה המשפטית שתעלה בהם אי אמינות המכשיר המודד".

לאור האמור, טענה המאשימה כי יש להמיר את מועד המשך ההליך ההוכחות לתזכורת במועד מאוחר לחודש אוקטובר 2020.

טענות ב"כ הנאשמת

19. ב"כ הנאשמת, התנגד לבקשה.

לטענתו, ההחלטה בבקשה דומה נדחתה הן ע"י מותב זה והן ע"י נשיא בתי משפט השלום במחוז חיפה, וכי אין בהחלטת נשיא בתי משפט השלום במחוז דרום משום שינוי של המצב המשפטי הקיים.

20. עוד נטען, כי דין הבקשה להידחות, בנסיבות בהן ההליך ההוכחות כאן החל ונשמעו עדים, וזאת בניגוד לתיק העקרוני שם טרם נשמעו הוכחות.

21. ב"כ הנאשמת הוסיף וטען, כי לא קיים הסדר חוקי, לפיו המאשימה יכולה לבקש בקשה מעין זו, וכי ההסדר הדינוי היחידי הקבוע בחוק קיים בסעיף 156 לחסד"פ, במסגרתו נקבע כי אין למאשימה שיקול דעת או הליך אחר בו היא יכולה לנקוט, מלבד להביא ראיותיה לפני בית המשפט. משכך, המאשימה מנועה מלבקש דחייה של משפטו של אדם שלא הודה במיוחס לו.

22. ב"כ הנאשמת הוסיף וטען, כי במקום שתיווצר מסה קריטית של פסקי דין בו ישמעו חוות דעת של שני צדדים, כמצוות פסיקת בית המשפט העליון (ע"פ 4682/01 לוי ועטיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 4(30), מבקשת המאשימה לנהל ההליך בודד בהרכב תלתא, מול גורם שלא מחזיק בחוות דעת נגדית לראיות התביעה.

23. עוד נטען, כי עלול להיווצר מצב של עומס על בתי המשפט, מאחר והמאשימה תמשיך להגיש כתבי אישום המבוססים על מערכת א'3 ובד בבד לבקש את דחיית כל הדיונים עד להכרעה בתיק העקרוני, דבר שיוביל

עמוד 3

לכך שיומן בית המשפט יהיה עמוס חודשים רבים קדימה, מבלי שתהיה אפשרות לדון באותם תיקים.

24. מעבר לכך, נטען, כי אין להיעתר לבקשה, בנסיבות בהן הנאשמת, שהוגש נגדה כתב אישום, לא צריכה להמתין להחלטה בתיק אחר, מבלי שישמע קולה בבית המשפט, או מבלי שנתנה הסכמתה לכך, במיוחד כשהתיק העקרוני קבוע לתזכורת רק ביום 29.10.20, מבלי שנקבעו עדיין תאריכי הוכחות.

25. בסיום הטענות, טען ב"כ הנאשמת, כי בקשת המאשימה לא עומדת בשום סעיף בנוהל נשיא בית המשפט העליון - נוהל טיפול בבקשות לדחיית מועד דיון, ואף מטעם זה דין הבקשה להידחות.

26. ולענייננו- המאשימה הגיבה לתגובת ב"כ הנאשמת, תוך שהיא מפנה, בין היתר, להחלטת כבוד השופט מ. חליחל דיאב מבית המשפט לתעבורה בנצרת בתת"ע 1604-05-20, במסגרתה נתקבלה הבקשה לדחיית דיון ההוכחות.

27. עוד צוין, כי ב"כ הנאשמת יוכל להצטרף לתיק העקרוני, היות שמייצגים בו מספר סיגורים, וכי העדים שכבר נשמעו הינם עדים טכניים.

דיון והכרעה:

28. השאלה המשפטית המונחת לפתחי, הינה, אם כן, האם יש "לעצור" הליך הוכחות **שהחל** במחוז **אחד**, שעה **שעתיד להתחיל** הליך הוכחות בתיק בעל **סוגיה זהה**, **במחוז אחר** לפני **הרכב מורחב** של 3 שופטים?

29. המאשימה סבורה כי היות שהמדובר בסוגיה משפטית עקרונית ורחבת היקף, והיות שנקבע מותב מורחב בתיק האחר, יש לעצור ולהמתין לתוצאות ההליך שם, או לחילופין לצרף את ב"כ הנאשמת בתיק זה לצוות ההגנה שם.

30. ב"כ הנאשמת סבור כי זכותה של הנאשמת לנהל הגנתה לפני המותב אליו הוגש כתב האישום, על כן אין לקבל את הבקשה.

31. לשם מתן מענה לשאלה המרכזית, יש להשיב על מספר שאלות משניות:

- א. האם יש חשיבות לעובדה כי המדובר בשני תיקים המתנהלים במחוזות שונים?
- ב. האם יש חשיבות לעובדה שהליך ההוכחות בתיק אשר את ניהולו מבקשים לעצור, לעת עתה, כבר החל?
- ג. האם מחויב המציאות לקבל הסכמת ההגנה לעצירת ההליך, או שניתן לעשות כן,

לבקשת המאשימה בלבד, גם אם קיימת התנגדות מצד ההגנה?

ד. מה המשמעויות של המשך ניהול ההליך ומה משמעויות עצירתו?

א. מחוזות שונים:

ראשית, יש לבחון האם קיימת נפקות לעובדה כי התיק שלפניי שייך למחוז חיפה ואילו התיק האחר שייך למחוז דרום. אין חולק, כי המדובר במחוזות מרוחקים, וכי המותב בתיק דנן הינו זה שאליו הוגש כתב האישום לכתחילה, ולו הסמכות העניינית והמקומית לדון בתיק. בסעיף 90 לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, התשמ"ב-1992 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי" או "חסד"פ"), נקבע כי:

בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על איחוד הדיון בכתבי אישום נפרדים התלויים ועומדים באותו בית משפט, אם מותר לצרפם בהתאם להוראות סעיפים 86 או 87 ובית המשפט סבור שהצירוף לא יגרום לעיוות דין.

הסעיף נוקב במספר תנאים:

א. עמידה בסעיפים 86 או 87 לחסד"פ.

ב. התיקים תלויים ועומדים באותו בית משפט.

ג. הצירוף לא יגרום לעיוות דין.

מובן, כי במקרה דנן לא מתבקש צירוף האישומים, אולם ניתן להקיש ממקרה זה לענייננו, כך שהמחוקק ראה חשיבות לכך שכאשר קיימים מספר כתבי אישום או מספר נאשמים בתיקים שונים, שמפאת מהותם של התיקים רואה בית המשפט לנכון לצרפם, לשם יעול ההליך, והדבר עולה בקנה אחד עם האמור בסעיף 86 או בסעיף 87 לחסד"פ, יצווה על כך, זאת במידה ומתקיימים שני תנאים מצטברים: התיקים תלויים ועומדים **באותו בית משפט** וכן הצירוף לא יגרום **לעיוות דין**.

במקרה דנן, עפ"י הסעיף לעיל, ברי כי לא ניתן לצרף את תיק זה לתיק העקרוני, ולא נראית אפשרות לצרף את ב"כ הנאשמת לייצג בתיק העקרוני או להצטרף לצוות ההגנה, שכן אינו מייצג מי מן הנאשמים שם, על כן, האפשרות היחידה הנותרת היא עצירת תיק זה עד לקבלת הכרעה בתיק האחר.

משמעות הדבר, היא שלילת אפשרותה של הנאשמת להתגונן בתיק זה ושלילת האפשרות מבאי כוחה לנהל הגנתה, או למצער ניהול הגנתה כביכול בידי סניגורים אותם לא שכרה לייצגה. כאן אתיחס לתנאי המצטבר הנוסף בסעיף 90 לחסד"פ, השוקל גם במקרה של איחוד משפטים שיקולים לפיהם **לא יגרם עיוות דין כתוצאה מן הצירוף**. השאלה הינה האם כאשר האפשרות הנותרת היחידה הריאלית היא **עצירתו של ניהול תיק**, הדבר אינו טומן בחובו, אוטומטית, עיוות דין?

שיקולי יעילות, מובן כי חשובים הם, אולם אינם "חיים" לבדם, אלא יש לשקול לצדם שיקולי צדק. משמעות עצירת ההליך בתיק זה הינה גם משמעות ספציפית לנאשמת אולם משמעותו גם רוחבית, שכן למעשה, ישלול הדבר אפשרותו של מי שחפץ לשכור שירותיו של עורך דין לייצגו בתיק דומה לעשות כן, והכפפתו, הלכה למעשה, לייצוגם של עורכי דין שלא הוא בחר, מצוינים ככל שיהיו.

בנוסף, קיימת גם חשיבות לעובדה כי המדובר **באותה ערכאה**, הגם שבתיק האחר המדובר במותב

מורחב, אולם, בסופו של דבר, ההחלטה לא תחייב ולא תנחה בתי משפט אחרים, ויהיה צורך בהחלטת ערכאות גבוהות יותר. האם מצופה כי עניינה של הנאשמת יעצר עד שתתקבל החלטה בערכאה מנחה או מחייבת?

המאשימה בוחרת להגיש תיקי א' 3 מידי יום, תוך שהיא נסמכת על חומרי חקירה ועל עדים אשר מכוחם לאשש את אמינותה. עצם קיומם של חומרי חקירה נרחבים אינם, כשלעצמם, שיקול למנוע מנאשם לבקש מן המאשימה להביא עדיה ולהוכיח מעל לכל ספק סביר את אישומו.

ב. הליך ההוכחות החל

ראיתי את הפניית המאשימה להחלטתה המפורטת של כבוד השופטת מ. חליחל דיאב בתת"ע 1604-05-20, בה נעתרה לבקשה דומה, אולם באותו מקרה טרם החלו להישמע ההוכחות. במקרה דנן **החלו להישמע ההוכחות**, דבר המשנה באופן **מהותי** את התמונה, ואין לדעתי שום חשיבות לכך שהמאשימה טוענת כי המדובר בעדים טכניים, במקרה כזה- עדים הם עדים הם עדים, דין פרוטה כדין מאה, משפט שהחל להישמע אין לגזור גזירה שווה בינו לבין משפט שטרם החל להישמע, על אף, שעניין זה הנני משאירה ב"צריך עיון", שכן במקרה דנן החל התיק להישמע.

לצורך עניין זה, אקיש מכללי חילופי שופטים. במקרה דנן, למעשה, למרות שמותב זה החל לשמוע את העדים, מבוקש ממנו לעצור את ההליך עד להחלטתו של בית משפט אחר, ערכאה זהה, במחוז אחר. בע"פ 75/08 **עציון נ' מדינת ישראל**, פד 98(2) 82, נאמר כי: "**הזכות לשבת בדין היא גם החובה לשבת בדין**". חריג לעניין זה הינו הסכמת הצדדים, ועל כך יורחב להלן, בסעיף 3.

ואולם בטרם כך, תשאל השאלה, האם לא קיימת משמעות לכך שמותב זה החל לשמוע עדי תביעה ולהתרשם באופן בלתי אמצעי, והאם ניתן לבטל את מה שהחל, תוך טיעון כי המדובר בעדים טכניים? האם אותם "עדים טכניים" אינם חיוניים להוכחת אמינות המערכת? ברי כי הכרעת דינו של בית המשפט תהיה מבוססת על מכלול כל הראיות שלפניו, לרבות כולן.

בנוסף, לדידי נוצרה ציפייה אצל הנאשמת, אשר שכרה שירותי הגנה, ואשר תיקה החל להישמע, וכן נוצרה הסתמכות לפיה תוכל לנהל הגנתה עד תום.

ג. הסכמת הצדדים

במקרה דנן כי לא קיימת הסכמה מצד ב"כ הנאשמת, שכן לו הייתה כזו, לא היה צורך בכתיבת שורות אלה. במקרה של חילופי שופטים, ממנו אקיש לעניין זה, כמצוין לעיל, יכולה הסכמה מפורשת של הצדדים להכשיר חילופי שופטים. במקרה דנן אולם לא נדרשת החלפת מותב, אולם מתבקשת עצירת ההליך, לשם ניהול עניין זהה בפני מותב אחר, כך שתוצאות ההליך שם ישפיעו השפעה רוחבית. לדידי, הדבר דומה, שכן המקרה דנן לא רק שהנאשמת צריכה להסכים לכך שמותב אחר למעשה יקבל החלטה בעניינה, אלא גם שהלכה למעשה הגנתה תנוהל בידי סניגורים שלא היא שכרה, על כן- נראה כי אין כל אפשרות מכוח דין לכפות עליה זאת. מובן, כי מותב זה סביר כי הדבר יכול להיות יעיל, אולם הדבר כפוף להסכמה, וכזו לא ניתנה במקרה דנן.

ד. משמעויות המשך ניהול ההליך ומשמעות עצירתו

שיקולי יעילות הם חשובים, אולם אל לנו לזנוח קיומם של שיקולים מתחרים אחרים, חשובים לא

פחות, דוגמת שיקולי צדק. בבג"צ 4057/00 **ישקר נ' בית הדין הארצי לעבודה**, פ"ד נה(3) 734 נקבע כי אין להעדיף שיקולים של יעילות על פני שיקולי צדק. כללי הצדק הטבעי מחייבים להגיע לתוצאה אשר עונה על הנגזר מהם. שיקולי צדק עולים בקנה אחד עם זכות הגישה לערכאות, שהינה זכות חוקתית ועם הזכות להתגונן בהליך פלילי. שיקולי יעילות חשובים מאד הם, אולם לא ניתן להעדיפם על פני שיקולי צדק, ויש לומר- צדק אינו בהכרח "מתנגש" עם יעילות, וניתן לקיים הליך צודק בצורה יעילה כמה שיותר, ולשם כך לאפשר למאשימה להביא עדיה בצורה נוחה, ובהתחשב בכל הנתונים.

32. ברע"א 5281/06 **צ'מפיון מוטורס (ישראל) בע"מ נ' שירלי עוז** עמד בית המשפט העליון על חשיבות העמידה במועדים אשר נקבעים על ידי בית המשפט:

"זכותו של כל אדם שעניינו בבית המשפט יישמע תוך זמן סביר: "הזכות למשפט הוגן חובקת ניהול וסיום יעיל ככל שניתן של ההליך המשפטי".

33. יתרה מזאת, אינטרס הציבור הוא שמשפטים יתבררו במהירות ראויה ויתקיימו במועד שאליו הם נקבעו (ראה רע"א 3136/00 **סלמאן נ' שוקייר**, פ"ד נה(2) 97 (2001)). דחיית דיון למועד אחר משבשת את המהלך התקין של עבודת בית המשפט, יוצרת הכבדה מיותרת על עבודת מזכירות בית המשפט, ומאריכה את משך הברור של העניין נושא ההתדיינות שלא לצורך.

34. עוד אפנה ל"נוהל טיפול בבקשות לשינוי מועד דיון" הוראות נוהל של נשיא בית המשפט העליון 1-14 (2014), אשר קובע אמת מידה מחמירה להחלטה בבקשות לדחיית מועד דיון, כדלהלן:

"הכלל הוא כי דיונים יש לקיים במועדם. שינוי מועד דיון, ובפרט דחייה של מועד דיון, הם החרג לכלל. לפיכך, קבלת בקשה לשינוי מועד דיון תישמר למקרים מיוחדים בלבד."

ברע"א 3765/01 **הפניקס הישראלי נ' קפלן ואח' נקבע כי:**

"סמכותו של בית המשפט לעכב הליך כאשר מתקיים הליך אחר המעורר שאלות דומות אינה שנויה במחלוקת. זוהי סמכות שבשיקול דעת והיא הופעלה לא אחת תוך שקילת יעילות הדיון, יעילות המערכת השיפוטית, חסכון במשאבי זמן והוצאות, מניעת הכרעות סותרות, נוחות בעלי הדין, הכרעה מהירה, מאזן הנוחות וכיו"ב. אם נכונים הדברים לגבי הליכים רגילים, קל וחומר כך לגבי הליכי תובענות ייצוגיות לרבות בקשות לאישורן, באשר לא ראוי משום בחינה לאפשר ניהול מספר הליכים כאלה בו זמנית בשאלות דומות, בעילות דומות ובעניינים דומים שתשתיתם זהה. הדברים נכונים לא רק כאשר מדובר בין אותם צדדים בשני ההליכים, אלא גם כאשר הצדדים אינם אותם צדדים אלא שהעניינים דומים, העילות זהות והאינטרס זהה.

שאלה זו מתעוררת לא רק בשיטתנו, בתי המשפט האמריקאים רואים עצמם מוסמכים להורות על עיכוב הליכים גם כאשר אין מדובר באותם צדדים וגם כאשר פסק הדין בהליך האחר לא יכריע בכל השאלות העומדות על הפרק ובלבד שיהיה בו כדי לצמצמן ולעזור ולהכריע בשאלות של משפט התלויות ועומדות בהליך הנוסף. במקרה כזה הנטל הוא על מבקש העיכוב להראות כי קיימת הצדקה לכך שהתובע יאלץ להמתין עד למתן פסק דין בהליך אחר בו איננו מעורב ואשר על פיו אף שזכויותיו עשויות להיחתך ולמצער להיבחן על פי מה שיפסק שם (Landis v. North american co. 248u.s. 299);

(taunton gardens co v. Hills, 2F 557, 877D (1st cir 1977) אין מניעה להשתמש בכללים דומים לצורך הפעלת שיקול הדעת בענייננו, באשר כללים אלה עולים בקנה אחד עם שיטתנו המשפטית ומתיישבים עם השכל הישר ועם סוג השיקולים אותם בית המשפט שוקל בבואו להפעיל את סמכותו לעכב הליכים (ראה: ע"א 9/75 אל-עוקבי נ' מנהל מקרקעי ישראל, פ"ד כט(2) 477)."

35. בהתאם לאמור בעניין זה, אינני סבורה כי המאשימה הרימה את הנטל להראות כי קיימת הצדקה במקרה דנן לתן לנאשמת להמתין עד למתן פסק דין בהליך אחר, בו אינה מעורבת, ואשר זכויותיה עשויות להיחתך ולהיבחן על פיו. נכון הדבר בהליכים אזרחיים, משם שאובה הפסיקה לעיל, ונכון הדבר שבעתיים בהליך פלילי, **שהחל להישמע**.

36. למרות האמור, יש להבהיר כי המדובר במקרה העונה על כל הפרמטרים אשר צוינו לעיל, כאשר המרכזי שבהם הינו העובדה כי שמיעת הראיות בתיק כבר החלה.

סופו של דבר-

במצב דברים זה, לא מצאתי לעכב את בירור עניינה של הנאשמת ולעצור את ההליך בעניינה, ובכך למעשה למנוע ממנה את זכותה לטעון את טענותיה ולהוכיח את חפותה.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

הליך ההוכחות יתקיים, כפי שנקבע.

ניתנה היום, כ"א אלול תש"פ, 10 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.